

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Lenky Kaniové a soudců Ivo Pospíšila a Petra Pospíšila v právní věci žalobce: **Mgr. Ing. M. H.**, zastoupeného Mgr. Romanem Klimusem, advokátem se sídlem Vídeňská 188/119d, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 11. 2023, č. j. KUOK 128841/2023, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci ze dne 29. 9. 2025, č. j. 72 A 5/2024 - 44,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci ze dne 29. 9. 2025, č. j. 72 A 5/2024 - 44, **se ruší**.
- II. Rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje ze dne 21. 11. 2023, č. j. KUOK 128841/2023, **se ruší a věc se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o žalobě ani o kasační stížnosti.
- IV. Žalovaný **je povinen** uhradit žalobci k rukám jeho zástupce, advokáta Mgr. Romana Klimuse, náhradu nákladů řízení o žalobě a řízení o kasační stížnosti ve výši 29 715 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a rozsudek krajského soudu

[1] Žalovaný výrokem II. napadeného rozhodnutí potvrdil výroky I., II. a III. rozhodnutí Městského úřadu Hranice, odboru vnitřních věcí (dále jen „městský úřad“) ze dne 17. 8. 2023, č. j. OVV/21674/22-41. Tímto rozhodnutím městský úřad shledal žalobce vinným ze spáchání přestupku proti občanskému soužití podle § 7 odst. 1 písm. b) zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích. Přestupku se žalobce dopustil tím, že dne 20. 3. 2022 v čase od 17:45 do 17:54 hodin v H. na ulici T. u nemovitosti č. p. 241 na pozemku p. č. X fyzicky napadl svého bratra tak, že ho chytil levou rukou v oblasti pasu a následně ho silou strhnul na paletu se zatravnňovacími betonovými dlaždicemi. Bratr následkem pádu utrpěl zhmoždění bedra. Městský úřad uložil žalobci pokutu 3 000 Kč a povinnost nahradit náklady správního řízení v paušální výši 1 000 Kč. Výrokem I. napadeného rozhodnutí žalovaný zrušil rozhodnutí městského úřadu ve výroku IV. a řízení o nároku žalobce na náhradu škody 140 Kč zastavil. Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného správní žalobou; krajský soud ji však v záhlaví specifikovaným rozsudkem jako nedůvodnou zamítl.

[2] Napadené rozhodnutí shledal přezkoumatelným. Dále souhlasil se závěrem žalovaného, že námitka podjatosti nezpochybňuje zákonnost rozhodnutí; v jednom správním řízení může být oprávněných úředních osob určeno více. Žalovaný neuvedl žádný konkrétní důvod ve smyslu § 14 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, a ani soud ze správního spisu žádný takový důvod nezjistil.

[3] Krajský soud neshledal vady správního řízení spočívající v tom, že skutková podstata, ze které správní orgány v napadeném rozhodnutí vycházely, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem tak, že to mohlo mít vliv na zákonnost; nezjistil ani nezákonné právní posouzení věci.

[4] Protiprávní jednání žalobce bylo zachyceno na videozáznamu, na němž je vidět chvat žalobce, kterým uchopil levou ruku bratra u pasu a hodil ho na stoh naskládaných zatravnňovacích dlaždic. Bratr žalobce přitom upustil zatravnňovací dlaždici a upadl na záda. Již jen na základě tohoto videozáznamu mohl správní orgán uznat žalobce vinným ze spáchání uvedeného přestupku. Obsah záznamu je navíc v souladu s dalšími důkazy.

[5] Skutkový stav dále objasnila zpráva praktické lékařky ze dne 12. 4. 2022, která odpovídala na dotazy Policie ČR a popsala zranění, jež utrpěl žalobcův bratr. Ten byl v den spáchání přestupku ošetřen na chirurgické ambulanci; podle lékařské zprávy byl žalobcem napaden při opakovaném přenášení betonových tvárnic a byl poraněn. Přestupek prokázaly také svědecké výpovědi bratra žalobce, žalobcovy neteře a jejího manžela. Jejich výpovědi shledal soud přesvědčivými, uvěřitelnými a souladnými jak vzájemně, tak i s ostatními důkazy.

[6] Ze svědecké výpovědi žalobcovy neteře soud zjistil, že z okna viděla a současně na svůj mobilní telefon zaznamenala, jak žalobce násilně napadl jejího otce, a to tak, že jej odhodil na paletu s dlaždicemi. Svědkyně otevřela okno pokoje a zakřičela na žalobce, ať otce nechá. To slyšel její manžel, který po chvíli vyběhl z domu k oběma mužům. Svědkyně dodala, že viděla, jak se její otec snažil zvednout dlaždici, když žalobce vši silou na tuto dlaždici dupnul nohou. Následně viděla a slyšela, jak mezi jejím otcem a žalobcem

pokračování

probíhala slovní diskuze. Snahou otce bylo „vysvobodit lilie“, na které žalobce pokládal betonové zatravnovací dlaždice. Žalobce v té době silou zezadu žduchl svým bokem jejího otce, který následně spadl a hlavou těsně minul paletu se zatravnovacími dlaždicemi. Po příjezdu policistů jim svědkyně videozáznam ukázala.

[7] Manžel žalobcovy neteře jako svědek vypověděl, že samotný incident neviděl, ale viděl bezprostředně poté žalobcova bratra, jak má zakrvácené ruce a jak se snažil zvednout zatravnovací dlaždici; žalobce stál vlevo od něj, oběma rukama se držel plotu a bokem těla tlačil do svého bratra. Také viděl, jak matka obou bratrů stojí vpravo od nich a holí bouchá do zadní části těla žalobcova bratra. Bratři se začali postrkovat, když si svědek stoupl mezi ně.

[8] Ze svědecké výpovědi žalobcova bratra soud ověřil, že žalobce jej natlačil tělem na paletu s dlaždicemi a následně ho levou rukou chytil kolem pasu, a poté silou shodil na paletu s dlaždicemi. Proto bratr žalobce dopadl od kolen nahoru zády na položené betonové tvárnice na paletě a poranil si bederní část zad. Žalobcův bratr vysvětlil, že přemísťoval dlaždice ze společného pozemku, aby zachránil pučící trsy lilií, které tam vysadil a na které žalobce pokládal dlaždice.

[9] Matka žalobce jako svědkyně vypověděla, že žalobcův bratr se podíval na hromadu dlaždic a pak si na ni lehl zády, a přitom začal řvát; na paletu si lehl sám, a přitom se ještě díval, jestli padá dobře, aby si neublížil; stála asi 2 m od incidentu. Soud této výpovědi, stejně jako správní orgány, neuvěřil. Tuto svědeckou výpověď označil za zcela v rozporu s ostatními svědeckými výpověďmi a videozáznamem, který je objektivnějším důkazem než svědecká výpověď.

[10] Věřohodní svědci vypovídali dle krajského soudu konzistentně, přesvědčivě, jasně, srozumitelně, uvěřitelně, neměnili svá vysvětlení, mluvili k věci a nereagovali nepřiměřeně. Ve správním řízení nebyl zjištěn žádný důvod, proč by si svědci své výpovědi vymysleli. Vina žalobce byla postavena najisto.

[11] Krajský soud neshledal, že žalobce jednal v krajní nouzi. Zdůraznil, že vůbec nebylo prokázáno, že by byl žalobce v jakémkoli ohrožení života a zdraví, ani takové ohrožení netvrdil a neprokázal. Žalobce také netvrdil a neprokázal, že šlo o nutnou obranu.

[12] Soud se neztotožnil s námitkou, že se žalobcův bratr dopustil krivého obvinění.

[13] Žalobce dále namítal, že k posouzení věrohodnosti videozáznamu měly správní orgány vyžádat znalecký posudek, neboť záznam byl účelně zmanipulován. K tomu krajský soud sdělil, že žalovaný v rozhodnutí vysvětlil, že tento důkaz je nadbytečný. Skutkový stav byl zjištěn bez důvodných pochybností, s čímž se soud ztotožnil. Žalobce neuvedl žádný uvěřitelný důvod, proč by měl být záznam zfalšovaný.

[14] Jednání žalobce shledal soud společensky škodlivým. V posuzovaném případě nebyly zjištěny žádné právně významné okolnosti, které by materiální znak přestupku vyloučily; žalobce je ani netvrdil. Žalobce jednal v úmyslu nepřímém a porušil zájem společnosti

na klidném a kultivovaném řešení sporů. Z jeho strany šlo o silové řešení, nepřiměřené a mimo meze řádného soužití občanů.

[15] Jako nedůvodnou vyhodnotil soud námitku, že správní orgán nepřiznal žalobci a jeho matce náhradu škody za poškozený majetek. Žalovaný uzavřel, že 1. 7. 2023 došlo uplynutím promlčecí doby k zániku odpovědnosti žalobcova bratra za přestupek, kterým měla být žalobci a jeho matce způsobena škoda. Uplynutím této doby se nárok, o němž dosud nebylo pravomocně rozhodnuto, stal ve vztahu k řízení o přestupku zjevně bezpředmětným, což byl důvod pro zastavení řízení podle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu.

[16] Krajský soud uzavřel, že neshledal potřebu provádět další dokazování, protože skutkový stav byl zjištěn v souladu se zákony; další dokazování by bylo nadbytečné. Žalobce svými námitkami nevnesl do zjištěného skutkového stavu důvodné pochybnosti ve smyslu § 3 správního řádu a přenesené důkazní břemeno neunesl.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[17] Žalobce (dále „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Současně namítá nesprávné hodnocení důkazů soudem.

[18] Stěžovatel krajskému soudu vytýká, že do skutkových zjištění vyslovených v napadeném rozsudku nekriticky převzal vady skutkové podstaty zjištěné žalovaným. Tyto vady stěžovatel následně podrobně popisuje a rozporuje jednotlivé odstavce rozsudku krajského soudu.

[19] Stěžovatel nesouhlasí zejména s tím, jak správní orgány a poté soud kvalifikovaly daný skutek; stěžovatel nemohl nijak působit na bratra silou, ten padal svévolně a řízeně s úmyslem stěžovatele krivě obvinít. Stěžovatel neměl v úmyslu působit škodu, ale naopak jí zabránit; chránil sebe, svou matku a jejich majetek. Bratr jej opakovaně ohrožoval narážením tělem, vytrháváním dlaždic z pod jeho nohou a jejich odíráním o stěžovatele. Nezkrácený videozáznam by prokázal krajní nouzi i jednání stěžovatele v nutné obraně. Správní orgány se soustředily pouze na jednání stěžovatele; nepřihlédly k lékařské zprávě, která prokazuje stěžovatelem utrpěná zranění způsobená protiprávním jednáním jeho bratra.

[20] Krajský soud nesprávně hodnotil svědecké výpovědi stěžovatelova bratra, jeho neteře a jejího manžela jako věrohodné, výpověď matky naopak jako nevěrohodnou. Správní orgán I. stupně konstatoval, že manžel neteře nemohl situaci v okamžiku prvního pádu vidět. Výpověď neteře je v rozporu s videozáznamem, nadto musela vidět a slyšet bezprostředně předcházející pád bratra na stěžovatele. Soud nemohl uvěřit výpovědi stěžovatelovy matky, neboť popisovala situaci, která byla z videozáznamu vystřižena, a z audiozáznamu stěžovatele soud nečerpal.

[21] Stěžovatel opakovaně upozorňuje na manipulaci s videozáznamem, který byl v řízení použit jako nejvýznamnější důkazní prostředek. Původní video zachycující zhruba

pokračování

desetiminutový děj bylo rozděleno na videa tři, přičemž došlo k jeho zkrácení o klíčové části obhajoby stěžovatele. Správní orgán opomenul návrh na důkaz znaleckým posudkem, který by neautentičnost záznamu potvrdil. Opomenuty byly i důkazy další, zejména lékařské zprávy o stavu stěžovatele, jeho audiozáznam, potvrzení správního orgánu o nepravdivém tvrzení svědka (manžela neteře), neznalost příloh jako kontextu žaloby, obecně známá závislost neteře stěžovatele a jejího manžela na pokynech stěžovatelova bratra jako majitele jimi užívaného domu, odmítnutí rekonstrukce činu na místě samém, nepřihlídnutí k předchozím přestupkům bratra stěžovatele a k jeho dlouhodobé šikaně stěžovatele a jejich matky.

[22] Správní orgány nezohlednily bezprostředně související okolnosti; z kontextu byly vytrženy skutečnosti předcházející a přímo ovlivňující posuzovaný děj. Skutkový stav nebyl zjištěn bez důvodných pochybností. Žalovaný rovněž nevypořádal všechny žalobní námitky.

[23] Pochybnosti o podjatosti oprávněné úřední osoby měla u soudu vzbudit skutečnost, že stěžovatelův bratr se o přestávce v jednání s touto osobou radil. V řízení před správním orgánem I. stupně navíc docházelo k přehlížení požadavků na ochranu zdraví matky stěžovatele, nerespektování jejího věku aj.

[24] Stěžovatel posledně nesouhlasí se zastavením řízení o jeho a matčině nároku na náhradu škody; považuje jej za nemravné a za obcházení smyslu zákona.

[25] Stěžovatel shrnuje, že v posuzované věci se vyskytuje příliš mnoho důvodných pochybností. Důsledkem je nesprávné právní posouzení věci založené na upraveném videozáznamu, vyloučení jednání bratra stěžovatele, opomenutí stěžovatelem navržených důkazů, uznání zmatečných svědeckvů a dezinterpretace skutkové podstaty; to vše zakládá nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku. Tyto pochybnosti o zákonnosti správního řízení vedou k uplatnění zásady *in dubio pro reo*.

[26] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že stížnost neobsahuje právní otázku zásadního významu, a proto navrhl její odmítnutí pro nepřijatelnost. Námitky stěžovatele se týkají individuálního hodnocení důkazů a skutkového stavu, což nepřesahuje vlastní zájem stěžovatele. Současně byly tyto námitky žalovaným a posléze i krajským soudem dostatečně vypořádány.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[27] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti zkoumal, zda jsou splněny podmínky řízení. Kasační stížnost je přípustná a byla podána v zákonné lhůtě. Jedná se o věc, v níž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, a v souladu s § 104a odst. 1 s. ř. s. je proto nutné nejprve posoudit, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Není-li tomu tak, soud kasační stížnost odmítne pro její nepřijatelnost.

[28] Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního NSS podrobně vyložil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39. O přijatelnou kasační stížnost

se dle citovaného rozhodnutí může jednat v následujících typových případech: (i) kasační stížnost se týká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; (ii) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (iii) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; (iv) v napadeném rozhodnutí krajského soudu bylo shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. O zásadní pochybení se bude jednat především tehdy, pokud a) krajský soud nerespektoval ustálenou a jasnou judikaturu a nelze vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu; b) krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. Zároveň však platí, že Nejvyšší správní soud není v rámci hodnocení přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné.

[29] V nyní posuzované věci se krajský soud dopustil zásadního pochybení, které mělo dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Toto pochybení konkrétně spočívá v tom, že soud aproboval skutkový stav nedostatečně zjištěný v řízení před správními orgány.

[30] Kasační stížnost je **přijatelná** a je rovněž **důvodná**.

[31] Nejvyšší správní soud úvodem konstatuje, že napadený rozsudek beze zbytku splňuje kritéria přezkoumatelnosti (viz např. rozsudky NSS ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016 - 64, ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017 - 38, a ze dne 10. 12. 2021, č. j. 3 As 366/2019 - 41). Krajský soud jasně a srozumitelně odůvodnil své závěry a dostatečně vypořádal všechny žalobní námitky. Z napadeného rozsudku je zcela zřejmé, proč žalobu stěžovatele zamítl.

[32] Pro posouzení viny stěžovatele za projednávaný přestupek je stěžejní námitka, že správní orgány nezjistily skutkový stav tak, aby o něm nepanovaly důvodné pochybnosti [kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.]. Tuto námitku shledal Nejvyšší správní soud důvodnou.

[33] V řízení o přestupku postupuje správní orgán v souladu s § 3 správního řádu tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011 - 68, č. 3014/2014 Sb. NSS).

[34] V řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena (rozsudek NSS ze dne 9. 2. 2023, č. j. 1 As 184/2022 - 34). Povinnost zjišťovat skutkový stav stran skutečností odpovídajících skutkové podstatě přestupku tak leží vždy na správním orgánu; ten musí přestupek obviněnému prokázat.

[35] Již v rozsudku ze dne 24. 5. 2006, č. j. 2 As 46/2005 - 55, NSS uvedl: „Osobu tak je možné případně postihnout za přestupek jen tehdy, bude-li jí prokázáno, že deliktního jednání se dopustila právě ona, a budou-li vyvráceny všechny její skutkové námitky, tj. bude-li postaveno

pokračování

najisto, že alternativní verze reality, které prohlašuje za pravdivé, se určitě nestaly, či že je extrémně nepravděpodobné, že se staly.“ Existuje-li rozumná pochybnost, tj. ne zcela nepravděpodobná možnost, že deliktního jednání se obviněný z přestupku nedopustil, nelze jej za přestupek postihnout (zásada *in dubio pro reo*). K tomu, aby obviněný nemohl být za přestupek postižen, stačí rozumná pochybnost o otázce, zda se předmětného jednání dopustil; nemusí se vyvinut, tedy prokazovat, že se deliktního jednání nedopustil (rozsudek NSS ze dne 21. 3. 2024, č. j. 4 As 146/2023 - 22, nebo ze dne 22. 6. 2016, č. j. 1 As 60/2016 - 30).

[36] Závěr o spáchání přestupku pak musí být podložen vyhodnocením obsahu a věrohodnosti provedených relevantních důkazů (rozsudek NSS ze dne 22. 7. 2011, č. j. 7 As 102/2010 - 86). Provedené důkazy musí po jejich vyhodnocení vytvořit dostatečně jednoznačný, vzájemně provázaný a vnitřně nerozporný systém dílčích informací, které nahlíženy jako celek nemohou vést k jinému závěru, než že došlo k naplnění skutkové podstaty přestupku. Nelze-li je takto vyhodnotit, zůstane pochybnost a obviněného nelze shledat vinným.

[37] V nyní projednávané věci správní orgány shledaly stěžovatele vinným ze spáchání přestupku ublížení na zdraví především na základě videozáznamu, který pořídila neter stěžovatele. Správní orgán I. stupně konkrétně uvedl, že z tohoto záznamu má za spolehlivě prokázané, že stěžovatel fyzicky napadl svého bratra tak, že jej strhl na paletu s betonovými dlaždicemi, přičemž záznam shledal autentickým. Odvolací správní orgán k tomu dále uvedl, že je nepochybné, že stěžovatel nutně musel působit na svého bratra silou, a že v řízení bylo bez důvodných pochybností prokázáno, že svým tělem natlačil bratra na paletu a silou vyvinutou pohybem svého těla způsobil bratrův pád. S tímto závěrem se ztotožnil i krajský soud, dle kterého mohl správní orgán uznat žalobce vinným již na základě tohoto videozáznamu, který je navíc v souladu s dalšími důkazy, a to zejména lékařskou zprávou stěžovatelova bratra a svědeckými výpověďmi. Důkazy, na kterých krajský soud založil své odůvodnění, však Nejvyšší správní soud shledal nedostatečnými.

[38] Videozáznam je součástí správního spisu a seznámil se s ním i Nejvyšší správní soud. Po jeho zhlédnutí je ovšem nucen konstatovat, že skutkový děj, tak jak jej popsaly správní orgány a krajský soud, tedy jako *stržení* či *hození* bratra stěžovatelem na betonové dlaždice, z něj rozhodně jednoznačně neplyne, na druhou stranu jej však ani nevyrací.

[39] Z obsahu videozáznamu kasační soud zjistil toliko to, že stěžovatel levou rukou drží svého bratra v oblasti trupu; bratr v pozici předklonu upouští na zem dlaždici a poté padá dozadu na paletu naskladněných dlaždic, při dopadu pak zešíroka roztáhne ruce; stěžovatel poodstupuje a rovněž zvedá ruce. Soud považuje za nutné zdůraznit, že záznam začíná až v momentě, kdy stěžovatel již drží svého bratra a ten začíná padat, přičemž celá situace se odehrává v průběhu pouhých dvou vteřin. Video je pak točeno zepředu, tedy z úhlu, kdy tělo bratra zakrývá část těla stěžovatele. Ze záznamu tak vůbec není zřejmé, co je konkrétní příčinou pádu stěžovatelova bratra; zda padá, protože jej stěžovatel strhl, nebo proto, že sám ztratil rovnováhu či z jakéhokoli jiného představitelného důvodu. V průběhu pádu bratra je na videu dále možné zaznamenat pohyb levé ruky stěžovatele, která se po bratrovi „natahuje“. Z tohoto pohybu ovšem také nelze s jistotou určit, zda se stěžovatel snaží bratra

zachytit a v pádu mu zabránit, anebo se jej naopak snaží postrčit. Na základě tohoto videozáznamu tak nelze stěžovateli prokázat spáchání přestupku.

[40] Správní orgány i krajský soud konstatovaly, že videozáznam považují za autentický. Odvolací správní orgán konkrétně uvedl, že je zásadním podkladem napadeného rozhodnutí, a to bez ohledu na to, zda byl na svém začátku a konci krácen. S tímto konstatováním se Nejvyšší správní soud neztotožnil.

[41] Z obsahu správního spisu soud ověřil, že celý zhruba deset minut trvající děj, během kterého docházelo ke konfrontaci mezi stěžovatelem a jeho bratrem ohledně umístování dlaždic, je zachycen na celkem třech videích na sebe bezprostředně nenavazujících, která natočila neter stěžovatele. Posuzované jednání stěžovatele je zaznamenáno na prvním z nich (označeném jako VID_20220320190324), přičemž jak soud podotkl již výše, zaznamenán je až moment, kdy bratr stěžovatele začíná padat. Z videozáznamu tak není vůbec zřejmé, co pádu předcházelo, což Nejvyšší správní soud považuje za stěžejní nedostatek zjištění správního orgánu. Správní orgán I. stupně se neter stěžovatele nijak nedotazoval, proč v průběhu těchto událostí natočila hned tři videa, a ne jedno souvislé video, příp. zda byla videa nějak upravena (např. zkrácena nebo rozdělena). Současně nevyplynulo, proč neter stěžovatele začala natáčet až v okamžiku pádu svého otce a nezaznamenala také děj bezprostředně předcházející, resp. zda ho tedy vůbec viděla, pokud při výslechu k posuzovanému jednání stěžovatele uvedla pouze, že poté, co přistoupila k oknu, viděla, jak stěžovatel napadl násilně jejího otce, a to odhozením jej na palety.

[42] Nejvyšší správní soud ze správního spisu dále zjistil, že v řízení před správním orgánem I. stupně stěžovatel navrhl, aby jeho bratr doložil videozáznam z kamery nacházející se na rohu jeho garáže. Bratr stěžovatele následně předal do spisu důkazní materiál (CD), na němž se ovšem nenachází videozáznam, ale pouhé výstřižky z něj v podobě fotografií zachycujících jeho pád. Tyto vystřižené fotografie však samy o sobě nemají žádnou vypovídací hodnotu o ději celého incidentu. Správní orgán si původní videozáznam z kamery nevyžádal a k předloženému materiálu se blíže nevyjádřil.

[43] Uvedené dle Nejvyššího správního soudu dále potvrzuje závěr, že správní orgány nezjistily skutkový stav bez důvodných pochybností, zejména nevěnovaly dostatečnou pozornost skutečnostem, které bezprostředně předcházely posuzovanému jednání stěžovatele, a které mohly objasnit příčinu pádu stěžovatelova bratra. Krajský soud pak postup správních orgánů při zjišťování a hodnocení skutkového stavu aproboval. Popsané skutečnosti ovšem nasvědčují tomu, že okolnosti bezprostředně předcházející pádu bratra stěžovatele mohly být jak ze záznamů natočených neterí stěžovatele na její mobilní telefon, tak ze záznamu garážové kamery vystřiženy či opomenuty. Samotný videozáznam (VID_20220320190324) pak není v podobě, v jaké byl správnímu orgánu předložen, způsobilý skutkový děj objasnit bez důvodných pochybností.

[44] Za situace, kdy Nejvyšší správní soud vyhodnotil videozáznam za nedostačující, nelze přestupek stěžovateli prokázat ani na základě dalších důkazů, které krajský soud v projednávané věci hodnotil, tedy lékařské zprávy a svědeckých výpovědí.

pokračování

[45] Krajský soud uvedl, že přestupek dále prokázaly svědecké výpovědi stěžovatelova bratra, neteře a jejího manžela; vyhodnotil je jako věrohodné a ve vzájemném souladu. S tímto závěrem se Nejvyšší správní soud rovněž neztotožnil, neboť spáchání přestupku, tak jak jej správní orgány a krajský soud popsaly, z nich rovněž jednoznačně neplyne.

[46] Jak poznamenal odvolací správní orgán, neteř stěžovatele o tom, jak konkrétně došlo k samotnému započetí jednání stěžovatele nic nevypověděla, vyjádřila se pouze k dílčí části jeho průběhu, přičemž její popis neshledal v příkrém rozporu s videozáznamem. Konstatoval, že věrohodnost svědecké výpovědi jmenované nehrála ve vztahu k řešenému přestupku zásadní roli, neboť prvostupňové rozhodnutí bylo založeno zejména na videozáznamu. Totéž uvedl k významu svědecké výpovědi jejího manžela, který posuzované jednání stěžovatele neviděl vůbec. Nadto Nejvyšší správní soud poznamenává, že skutečnost, že manžel neteře uvedl, že slyšel, jak si jeho tchán (bratr stěžovatele) bezprostředně po pádu stěžuje na bolest zad, nijak neobjasňuje jeho příčinu, resp. zavinění stěžovatele.

[47] To platí obdobně i pro zprávu praktické lékařky, která popsala utrpěná zranění stěžovatelova bratra; k tomu, jak byla způsobena, uvedla, co jí popsal sám bratr stěžovatele, přičemž shledala pouze to, že způsob zranění odpovídá tomu, co poškozený uvedl (tedy pádu na dlaždice).

[48] S ohledem na shora uvedené krajský soud nepostupoval správně, pokud se při posuzování skutkového stavu spokojil pouze s uvedenými důkazy, ze kterých neplyne jasně ani průběh celého děje, natož pak zavinění vytýkaného skutku. V přestupkovém řízení nebyl zjištěn skutkový stav způsobem, který nevzbuzuje pochybnosti, a napadené správní rozhodnutí je tak pro nedostatek důkazů nezákonné.

[49] Je tedy na žalovaném, aby v dalším řízení doplnil dokazování tak, aby bylo zřejmé, jak k vytýkanému jednání došlo (a zda vůbec), a o tomto skutku bylo možno rozhodnout, a nebude-li tohoto důkazního standardu schopen dosáhnout, rozhodl v souladu se zásadou *in dubio pro reo* a přestupkové řízení zastavil.

IV. Závěr a náklady řízení

[50] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou, a proto rozsudek krajského soudu zrušil. Vzhledem k tomu, že důvody pro zrušení rozhodnutí správního orgánu byly dány již v řízení před krajským soudem, zrušil Nejvyšší správní soud současně i rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení [§ 110 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 78 odst. 3 a 4 s. ř. s.]. Žalovaný je v dalším řízení vázán právním názorem vysloveným výše. Konkrétně je povinen doplnit dokazování tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti ve smyslu § 3 správního řádu; v opačném případě přestupkové řízení zastaví.

[51] Za této situace je soud povinen rozhodnout o náhradě nákladů celého soudního řízení, tj. jak o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti, tak o náhradě nákladů řízení před krajským soudem (§ 110 odst. 3 věta druhá s. ř. s.). Žalovaný ve věci úspěch neměl, náhrada nákladů řízení mu proto nenáleží. Stěžovatel měl ve věci plný úspěch, proto mu

soud přiznal podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. náhradu nákladů řízení proti žalovanému. Tyto náklady tvoří zaplacené soudní poplatky ve výši 4 000 Kč v řízení o žalobě (3 000 Kč za podání žaloby, 1 000 Kč za návrh na přiznání odkladného účinku) a 5 000 Kč v řízení o kasační stížnosti (tj. celkem 9 000 Kč) a náklady na právní zastoupení.

[52] Stěžovatel byl v řízení o žalobě i o kasační stížnosti zastoupen advokátem Mgr. Romanem Klimusem, který učinil celkem pět úkonů právní služby. Výše odměny se počítá podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytnutí právních služeb (advokátní tarif), ve znění účinném v době poskytnutí právních služeb. Zástupce stěžovatele učinil do 31. 12. 2024 čtyři úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby, příprava návrhu na přiznání odkladného účinku a sepsání repliky); za ty mu náleží odměna ve výši 3 x 3 100 Kč a paušální částka ve výši 3 x 300 Kč [§ 7 bod 5; § 9 odst. 4 písm. d); § 11 odst. 1 písm. a), d) a § 13 odst. 4 advokátního tarifu ve znění do 31. 12. 2024] a dále 1 x 1 550 Kč a paušální částka ve výši 1 x 300 Kč [§ 7 bod 5; § 9 odst. 4 písm. d); § 11 odst. 2 písm. a) ve spojení s odst. 3 a § 13 odst. 4 advokátního tarifu ve znění do 31. 12. 2024]. Za jeden úkon právní služby (sepsání kasační stížnosti) učiněný od 1. 1. 2025 náleží zástupci stěžovatele odměna ve výši 4 620 Kč a paušální částka ve výši 450 Kč [§ 7 bod 5, § 9 odst. 5; § 11 odst. 1 písm. d) a § 13 odst. 4 advokátního tarifu v aktuálním znění]. Vzhledem k tomu, že advokátní kancelář, v níž je zástupce stěžovatele společníkem, je plátcyní DPH, navýšil soud částku odměny o příslušnou daň. Náklady na právní zastoupení tak činí 20 715 Kč.

[53] Žalovaný je povinen nahradit stěžovateli náklady soudních řízení v celkové výši 29 715 Kč, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce, advokáta Mgr. Romana Klimuse.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. prosince 2025

Lenka Kaniová
předsedkyně senátu